

Kapitola jedna

Nemám rád pondělky

Strhnutím jsem se probudil, schoulený pod dekou, zpocený jako myš. Zase jsem měl ten sen. Dlouhá, mdle osvětlená chodba. Zamčené dveře. Šourání podivných kroků patřících komusi neznámému, které mne pronásledovaly, a pak tiché chichotání, zatímco jsem se propadal do tmy. Totéž stále znovu. Noc co noc. A tu další zase.

Podrobnosti snu začaly jako vždy rychle blednout. Zpravidla jsem si dokázal vybavit jen ty nejvýraznější věci – jak na té chodbě pohasínala světla, jak šedivá beztvará postava tloukla do oken, a dokonce taky hlasy zaznívající na druhé straně zamčených dveří. To, co jsem pokaždé zapomněl, byly další okolnosti. Vždycky jsem si dokázal vzpomenout na hlasy, které ke mně šeptaly, ale nikdy se mi nevybavilo ani jedno jediné slovo, které ke mně skutečně pronesly. Doufal jsem, že *to* nebylo nic důležitého.

Zůstal jsem ležet několik minut a zvolna se z toho všeho vzpamatovával. Věděl jsem, že neusnu, ale válet se jen tak v posteli ještě pár dalších hodin bylo lepší než nic.

Tedy, za předpokladu, že vůbec ještě mám několik hodin. Neměl jsem nejmenší ponětí, kolik je hodin. Venku vládla tma, ale to mi ani v nejmenším nepomáhalo. Byl teprve začátek ledna a v tuhle roční dobu bývala tma skoro až do půl deváté.

Koutkem oka jsem dokázal rozeznat červeně žhnoucí displej radiobudíku. Nebyl jsem ale schopný přimět se k tomu, abych se otočil a podíval se na něj. Kdybych to učinil, mohl bych taky zjistit, že už musím vylézt z postele, a na něco takového jsem nebyl připravený. Ještě ne.

Ze zdola se ozvaly jakési zvuky. Což byla jednoznačně špatná zpráva. Zařinčení talířů znamenalo, že mamka už vstala. A zápach připáleného jídla signalizoval, že už dělá snídani. Takže záhy nastane čas, abych vstával taky.

Při myšlence na to, co mne dneska čeká, jsem se zachvěl a zachumlal do peřiny. Navzdory snu jsem se právě teď cítil v naprostém bezpečí – což se mi v uplynulých čtrnácti dnech ještě nepovedlo. Vytáhl jsem si peřinu až k bradě ve snaze protáhnout tenhle pocit bezpečí tak dlouho, jak to jenom půjde.

Od Štědrého dne uplynuly sotva dva týdny. Necelé dva týdny mě dělily od „té události“. A já byl celou tu dobu jako na trní a čekal, co zase vyrazí odkudsi ze stínů nebo proskočí oknem mého pokoje.

Nic se ale nedělo. Žádné příšery. Žádné cesty do jiných světů. Žádné tajemné vzkazy od dávno ztracených příbuzných. Nic.

Spolu s tím, jak dny plynuly, pocit děsu trochu opadl – jenže ve skutečnosti jen proto, aby jej vystřídala jiná, plíživá hrůza, která se už zase vynořovala zpoza obzoru. A zjevně to

mělo být stejně zlé jako celý můj Štědrý den. Něco strašlivého.

„Kyle,“ zavolala máma zezdola pod schody. „Už je čas vstávat.“

Zaúpěl jsem do polštáře. Věděl jsem, že neexistuje způsob, jak bych mohl uniknout svému osudu. Bez jakýchkoli pochybností mi bylo jasné, že můj čas definitivně nadešel.

Zvedl jsem hlavu a zadíval se směrem ke dveřím pokoje. I v šeru jsem dokázal rozeznat šedivou věc, která tam visela a jejíž dlouhé vyzáblé paže volně plandaly po stranách.

Moje košile. Máma mi ji vyžehlila. Čímž se vše jen potvrdilo. Prázdniny oficiálně skončily.

Nastal čas vrátit se do školy.

Ve chvíli, kdy jsem se všoural do kuchyně a zastrkával košili do kalhot školní uniformy z protivné kousavé látky, seškrabávala máti z toastů černé připálené kousky. Měla s tím plné ruce práce a vlastně se zdálo, že jsou ty toasty jedna velká zčernalá hrouda.

„Připravila jsem ti toasty,“ oznámila. „Možná ale budou trochu... křupavé.“

Vrhl jsem pohled na několik dalších kousků zuhelnatělého pečiva a zamířil ke spíži. „Asi si vezmu kornflejky.“

„Jak chceš,“ pokrčila rameny, ale myslím, že se jí v duchu ulevilo. Hodila toast do odpadkového koše a obrátila se ke mně. Cítil jsem, jak sleduje každíčký můj pohyb, zatímco jsem vysypával poslední zbytky z krabice s cereáliemi a pak na ně vylil poslední zbytek mléka, který jsme ještě doma měli.

Počkala, až si nacpu první lžící do pusy, načež promluvila.

„Těšíš se zpátky do školy?“

Nemohl jsem odpovědět, a tak jsem jen pokrčil rameny.

„Bude to fajn,“ usmála se. „Prospěje ti, když zase vypadneš z domu a dostaneš se mezi děcka. Skoro jsi nevystřčil nos ze dveří od té doby, co...“ Nedokončená věta zůstala viset ve vzduchu mezi námi. „Bude to fajn,“ zopakovala nakonec.

Máma nerada mluvila o tom, co se stalo. V době po Vánocích jsem se o tom pokoušel několikrát začít, ale ona vždycky změnila téma hovoru. Teď už jsem se ani nesnažil o tom zapřádat hovor, protože jsem nedokázal snášet to nepříjemné ticho, které vždycky následovalo.

„Dneska odpoledne budeme mít návštěvu,“ řekla a pokusila se o úsměv. „Malou Lilly, tady od nás z ulice. Budu ji hlídat.“

„Jakou malou Lilly?“ zeptal jsem se s plnou pusou cereálií.

„Lilly Gibbovou. Jsou jí tři roky. Holčička od Angely.“

Tohle vysvětlení mi moc nepomohlo. Žádnou Angelu jsem neznal. „Jak vypadá?“ zeptal jsem se.

„Už jsi ji viděl. Malá holčička. Blond vlásky,“ vysvětlovala máma. „Nechodí s tebou do třídy její bratr? Myslím, že se jmenuje Billy.“

„Sestra Billyho Gibba se jmenuje Lilly?“ vyprskl jsem. „Billy a Lilly... To chtělo fakt pořádnou fantazii.“

Máti se pokusila se sevřenými ústy úsměv oplatit. „Všichni nemají fantazii jako ty.“

V tom se nemýlila. Pochybuju, že by kdokoli měl takovou fantazii jako já. Naštěstí pro ostatní.

„Nebude tady ale dlouho, že ne?“ Nechtělo se mi otravovat s malým děckem, které bude pobíhat po domě.

„Jenom asi tak ještě hodinu, co přijdeš domů,“ ubezpečila mě máma. Zjevně jsem se zatvářil otráveně, protože hned dodala: „Já vím, zlato... Jenže... no, peníze se nám prostě budou hodit.“

Přikývl jsem a pokusil se o cosi, co by připomínalo úsměv. „To je v pohodě,“ řekl jsem a nacpal si do pusy další dávku kornfleků, abych nemohl říct už nic dalšího.

Chvilku jsem mlčky žvýkal. Máma mě pozorovala. Podle toho, jak se nadechovala, jsem dokázal odhadnout, že se chystá říct něco dalšího.

„Víš, že o tom nemůžeš nikomu vykládat?“ pronesla nakonec.

Polkl jsem kaši z mléka a rozmáčených cereálií. „O tom, že budeme hlídat Lilly Gibbovou?“

„Ne. O tom, co se tady stalo. O ničem z toho.“

„Dělal jsem si srandu,“ ujistil jsem ji. „To je mi jasné.“

„Správně. Protože by to nikdo nepochopil,“ pokračovala. „A způsobilo by to... potíže.“

„Chceš tím říct, že by si mysleli, že mi hrabe.“

Usmála se. „To by si určitě nemysleli.“ Hlas jí přeskočil a ona najednou sklonila hlavu. Když se na mě znovu podívala, vypadala o deset let starší. „Teď už je po všem, zlato,“ zašeptala. „Můžeš na to zapomenout. Všichni to můžeme udělat.“

Přikývl jsem a doufal, že to bude působit jako konejšivé gesto. Uvnitř jsem ale věděl, že se mýlí. *Začíná to.* Takhle to stálo na pohlednici, kterou mi poslal můj táta.

Ať už se na Štědrý den událo cokoli, ani zdaleka to neskončilo. Vánoce byly jen začátek a já netušil, jaké nebezpečí na mě ještě čeká. Neměl jsem ponětí, jakým hrůzám

budu muset čelit. Věděl jsem jenom, že se něco stane, a zmocnilo se mě příšerné podezření, že se to přížene brzy.

„Užij si to!“ zašvitořila máti z kuchyně, když jsem si natahoval přes hlavu červený školní svetr. Pak jsem si hodil přes rameno batůžek a zamířil do předsíně. Došel jsem tam právě včas, abych zahlédl, jak nám do schránky na poštu vklouzla hrst reklam, které skončily na hromádce na rohožce.

„Užiju! Přišla pošta!“ zavolal jsem a klekl si, abych sebral papíry. „Dám to stranou!“ Prohlížel jsem obálky a hledal, jestli na některé nevidím svoje jméno. Nic jsem nenašel. Nebyl jsem si jistý, jestli se mi ulevilo, nebo zda jsem cítil zklamání.

Když jsem vstával, ocitly se mé oči na stejné úrovni jako škvíra na dopisy v našich domovních dveřích. Dva buclaté prsty držely zvenčí nadzvednutý její kryt a mezerou na mě odtamtud hleděl pár očí.

„Ehm... ahoj, Hectore!“ vydechl jsem. Poznal jsem našeho poštáka podle šedého obočí a vrásčité, větrem a deštěm ošlehané kůže. Cívil na mě, bez jediného zamrknání. „Nestalo se ti nic?“ promluvil jsem znovu. „Co... co to děláš?“

Jeho pohled se do mne dál zavrtával. Cítil jsem se nepříjemně. Hector se občas choval poněkud svérázně, díky čemuž si v ulici vysloužil jistou popularitu. Tohle ale bylo dokonce i na něj mimořádně divné chování.

Když konečně promluvil, zněl jeho hlas tiše, jakoby bez života, a scházelo mu jeho normální zabarvení. „Kuk...“ zamumlal. „Vidím tě.“

Pomalou, bez dalšího slova, pak nechal spadnout kryt zpátky na místo a v následující vteřině jsem už uslyšel, jak si začal

pískat stejně, jako to dělal vždycky, a jak odchází po zahradní cestičce.

Nebyl jsem si jistý, co se to vlastně právě stalo, a zůstal jsem chvíli, kde jsem byl: klečel jsem na podlaze, dokud se hvízdání nevytratilo kdesi v dálce. Z Hectorova podivínského chování bych si neměl nic dělat, jenže mně se z jakéhosi důvodu rozbušilo srdce, jako kdyby mi mělo vyskočit z hrudi.

„Co tam děláš?“ ozval se důrazný mámin hlas. Vylekaně jsem vyskočil. Otočil jsem se a spatřil ji, jak stojí ve dveřích kuchyně ve světle hnědém županu. Ruce měla opřené v bok. „Zmeškáš autobus a přijdeš pozdě do školy.“

A měla pravdu. Na první hodinu, kterou byla angličtina, jsem dorazil pozdě, třebaže ne o moc. Jenže fakt, že jsem se objevil pouhé dvě minuty poté, co hodina začala, pana Prestona příliš nezajímalo. Hověl si na židli a s rukama za hlavou se na mě zadíval, když jsem vklopýtal do třídy.

„My o vlku a vlk tady,“ mlaskl učitel a otočil si židli, aby na mě lépe viděl. „Právě jsme o vás mluvili, pane Alexandere.“

Přejel jsem pohledem pravidelné řady lavic a ne zrovna přátelské tváře přede mnou. Cítil jsem, jak se začínám červenat rozpaky.

„Omlouvám se, že jsem přišel pozdě,“ vykoktal jsem a zamířil k jediné prázdné lavici ve třídě.

„Ne tak rychle,“ zastavil mě pan Preston. Jeho židle zaskřípěla, jak se předklonil a vstal. Prsty přejel po vyleštěném povrchu motocyklové přilby, která hrdě trůnila na katedře, načež se líně odšoural k tabuli.

Pan Preston je zapálený motorkář. Vím to, protože nejméně celou jednu vyučovací hodinu týdně stráví líčením nesnesitelných podrobností týkajících se jeho motocyklu. Jednou žertem prohlásil, že tuhle motorku miluje víc než svoji manželku.

Aspoň jsem si tedy myslel, že žertuje.

Spolu se zbytkem třídy jsem sledoval pana Prestona, jak píše křídou na tabuli slova: „Co jsem zažil o prázdninách“.

„Právě když jste sem tak nenápadně vpadl, chystali jsme se pohovořit o tom, co jste dělali během vánočních svátků,“ vysvětloval učitel a otočil se ke mně. „A jelikož už stojíte, mohl byste nás snad poctít tím, že začnete?“